

บุญเป็นที่พึงในโลก

ทุก

คนมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตว่า เราเกิดมาเป็นมนุษย์มาสร้างบารมี โลกมนุษย์นี้ไม่ใช่เป็นที่เสวยผลบุญ แต่ว่าเป็นที่สร้างบุญ สร้างบุญกันอย่างเดียว สร้างบารมีกันอย่างเดียวเท่านั้น ทั้งทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น

เราก็ต้องพยายามที่จะสร้างกันให้เต็มที่ให้มันคุ้มเวลากลับไปเป็นชาวสวรรค์ เข้าไปเป็นสหายแห่งชาวสวรรค์ ไม่มีการอุทธรณ์ฎีกา แล้วเราจะไม่พูดคำว่า “รู้อย่างนี้สร้างบารมีกันซะให้เต็มที่”

ตอนนี้เป็นตอนที่ดีที่สุดที่เรามีกายเนื้ออยู่ มีเนื้อหนังและยังไม่พอเรายังมีดวงปัญญาเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวของชีวิต แล้วก็ได้เกิดในบวรพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาเดียวที่มีทักษิโณยบุคคล เพราะเป็นศาสนาที่มีมรรคมีองค์ ๘

คือข้อปฏิบัติที่สมบูรณ์ที่ถูกต้องที่แท้จริง เป็นความรู้ที่แท้จริง
เพราะฉะนั้น เราโชคดีอย่างมหาศาล มนุษย์ในโลกนี้อีก
ตั้ง ๖ พันกว่าล้านคนที่เขาก็มีกายมนุษย์อย่างเรา แต่เขาไม่มี
โอกาสเท่ากับเรา เพราะว่าเขายังไม่เข้าใจเรื่องราวของชีวิต
ว่าเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต ทำอย่างไรถึงจะ
บรรลุวัตถุประสงค์ของการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ใช้กายมนุษย์นี้
ให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลมากที่สุด

บางพวกก็อดๆ อยากๆ ต้องทำมาหากินกัน ปากกัด
ตีนถีบ บางพวกก็ต้องวิ่งหลบหลีกกระเบิดกันอยู่ บางพวกก็ทำ
มาค้าขาย ก็ค้ากันไป แล้วแถมเกิดนอกบุญเขตอีก นอกเขต
ของพระพุทธศาสนา เวลาตายไปแล้ว แก้วตัวไม่ได้ อยาก
จะได้ความสุขสมบูรณ์ มีชีวิตนิรันดร์ แต่ก็ไม่ได้ เพราะไป
ทำผิดที่ อุปมาเหมือนเราอยากจะได้นมวัวดื่ม แต่ไปรีดที่
เขาวัว ดีไม่ดี โดนวัวขวิดอีกด้วย

ประเภทเกิดมาฟรี แล้วตายฟรี ถึงรวยก็รวยฟรีๆ ไม่
ได้ใช้ทรัพย์ให้เกิดประโยชน์ต่อการสร้างบารมี ไม่รู้จักวิธีการ
เปลี่ยนทรัพย์หายาไปเป็นอริยทรัพย์

เพราะฉะนั้น เรามีบุญมากที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ใน
ร่มเงาพระพุทธศาสนา เป็นสัมมาทิฐิ มีกุศลศรัทธาด้วย
มาสร้างบารมีทั้งทาน ทั้งศีล ทั้งภาวนา ได้มาฟังเรื่องราว
ของชีวิตหลังจากตายแล้วว่าเป็นอย่างไร ทำให้เข้าใจกระจ่าง
ขึ้นอีกเยอะ เพราะฉะนั้น การสร้างบารมีของเราจึงมีเป้าหมาย
ไม่ใช่สร้างกันอย่างสะเปะสะปะ ทำกันอย่างไร้จุดหมาย นี่
เรารู้เป้าหมาย

พวกเราคงจะเคยได้ยินเรื่องราวของญาติผู้ใหญ่ของเรา
ซึ่งให้บุตรธิดามาสร้างบารมีที่วัด แต่ตัวท่านเองมัวทำมาหากิน
แล้วก็ไม่ค่อยมีโอกาสได้สร้างบุญหรอก คงนึกว่าบุตรธิดา
ทำบุญแล้วตัวเองคงจะได้ด้วย จริง ๆ ก็ได้บ้าง แต่ว่าได้ไม่มาก
จะได้มากหรือได้หมด ต้องลงมือทำเอง

พอละโลกไปแล้ว นึกถึงบุญไม่ออก เพราะตอนเป็น
มนุษย์ไม่เคยนึก แล้วก็ไม่ได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่าบุญสำคัญ
เป็นที่พึ่งในโลก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ว่า
“บุญญานิ ปรโลกัสสมิง” บุญเป็นที่พึ่งในโลก

เมื่อตอนเป็นมนุษย์ยังแข็งแรงอยู่ ก็ยังไม่รู้เรื่อง พอ

ให้นึกถึงบุญก็จะนึกไม่ออก

เพราะฉะนั้นบอกได้เลยว่า เราต้องหมั่นลองหัดนึกถึงบุญ ลองนึกซิว่า วันนั้นเดือนนั้นปีนั้น เราได้ทำบุญอะไรบ้าง นึกเรื่อย ๆ นึกทุกวัน ใจมันจะได้ชุ่ม ๆ แล้วก็อธิษฐานจิตให้ดีขึ้น

บุญนี้ต้องนึกบ่อย ๆ ทำทีเดียวนะ แต่ต้องนึกให้ได้ล้านทีอย่างนี้ใช้ได้ นึกทุกครั้ง บุญก็เกิดขึ้นทุกครั้ง แล้วทำให้ใจเราคุ่นกับบุญ คุ่นกับหนทาง

เมื่อถึงเวลาของเราแล้ว ตอนนั้นภาพบุญก็พรุ้งพรุ้งมาเลย นั่นก็ทำ นี่ก็ทำ บุญเยอะแยะไปหมดเลย

วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕